

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นจีนเหลียน

The Relationship between Kam-Tai Language and QinLian Yue Language

หวาง หยาง หมิง¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนาพันธ์ ตรีดี²

บทคัดย่อ

บทความนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเสียงปฏิภาคของคำศัพท์และหาคำร่วมเชื้อสายจากคำศัพท์ภาษากัม-ไท (ภาษากัม ภาษาไทย ภาษาปู้ยี้ ภาษาจ้วง) กับภาษาเยว่ (ภาษาจีนกวางตุ้ง) ถิ่นจีนเหลียน โดยมีสมมติฐานว่า คำศัพท์ของทั้ง 5 ภาษามีเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบและเป็นคำร่วมเชื้อสายที่แสดงว่าภาษาดังกล่าวมีความสัมพันธ์กัน

ผู้วิจัยคัดเลือกคำศัพท์ที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันของทั้ง 5 ภาษา จำนวน 1,228 คำ จากคำศัพท์ทั้งหมด 1,635 คำ โดยนำคำศัพท์ที่ได้มาวิเคราะห์เสียงปฏิภาคของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เพื่อจัดรูปแบบของเสียงปฏิภาคและหาคำร่วมเชื้อสายจากรูปแบบของเสียงปฏิภาคที่ปรากฏ

ผลการวิจัยพบว่าคำที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันในภาษากัม ภาษาไทย ภาษาปู้ยี้ ภาษาจ้วง และภาษาเยว่ถิ่นจีนเหลียน มีคำศัพท์ที่เป็นเสียงปฏิภาคกันอย่างเป็นระบบจำนวน 157 คำ จากการจัดรูปแบบของเสียงปฏิภาคด้วยการแบ่งคำที่มีเสียงปฏิภาคทั้ง 5 ภาษาออกเป็น 2 รูปแบบคือ คำที่มีเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบจำนวน 96 คำและสันนิษฐานว่าจะเป็นคำร่วมเชื้อสายแท้ ส่วนรูปแบบที่ 2 คือคำที่มีเสียงปฏิภาคอย่างไม่เป็นระบบจำนวน 61 คำ ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นคำร่วมเชื้อสายน่าสงสัย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของงานวิจัย จากการวิเคราะห์ลักษณะของคำร่วมเชื้อสายพบว่า มีคำที่อยู่ในหมวดกริยามากที่สุด รองลงมาคือหมวดคำนาม

คำสำคัญ : ภาษาเยว่ถิ่นจีนเหลียน ภาษากัม-ไท คำร่วมเชื้อสาย ความสัมพันธ์

ABSTRACT

The objectives of the research were to:

- 1) study the relationship between the Kam-Tai language and the Qinlian dialect (a branch of Cantonese mainly spoken in South Guangxi, China)
- 2) compare the similarity of the sound and the meaning of the basic words in Thai language, Zhuang language, Kam language, Buyi language and Qinlian dialect.

For every language said above, the author chose 1228 words, which were closest both in meaning and sound to analyze and compare their consonants, vowels and tones, so as to find out the cognates between the languages said above.

¹นักศึกษา หวาง หยาง หมิง, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

²ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนาพันธ์ ตรีดี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The findings show that among the 1228 words collected from Kam language, Thai language, Buyi language, Zhuang language and Qinlian dialect, 157 words were systematically cognate and related to the corresponding sound. But in the 157 words, only 96 words could be classified into real cognates and the rest 61 words were listed in the questioned cognates.

Key words : Kam-Tai language, Qinlian dialect, cognates, relationship

บทนำ

ปัจจุบันมีผู้สนใจศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาตระกูลไทกับภาษาจีนมากขึ้นอาทิ ประพิน มโนมัย วิบูลย์ (1975) ได้ศึกษาคำศัพท์ภาษาจีนโบราณจากพจนานุกรมเปรียบเทียบกับภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า มีคำศัพท์ภาษาจีนโบราณจำนวน 621 คำที่เป็นปฏิภาคกับคำศัพท์ในภาษาไทย จากการศึกษาของมณเฑาะว์ วัฒนาวรรณ (2545) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาศัพท์ปฏิภาคระหว่างภาษาจีนกวางตุ้งกับภาษาไทย โดยใช้ข้อมูลภาษา กวางตุ้งหรือภาษาเขี้ยวสำเนียงซำยฮัปซึ่งเป็นภาษาจีนกวางตุ้งสำเนียงมาตรฐานที่พูดในเมืองกวางโจว ผลการศึกษา พบว่าภาษาจีนกวางตุ้งกับภาษาไทย มีคำศัพท์ปฏิภาค จำนวน 1,571 คำ

วิธีการในการพิจารณาความสัมพันธ์ของภาษาต่าง ๆ นั้น สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์ (2550) ได้กล่าวไว้ใน งานวิจัยเรื่องการศึกษาภาษาไทยและภาษาไทยเปรียบเทียบกับตระกูลภาษา สรุปลงได้ว่า เราสามารถพิสูจน์ได้ว่าภาษาทั้งสองภาษามีความสัมพันธ์ทางเชื้อสายกันหรือไม่ โดยพิจารณาว่าภาษาทั้งสองมีความคล้ายคลึงกันอย่างเป็นระบบหรือไม่ วิธีการที่นักภาษาศาสตร์ใช้พิสูจน์ข้อสงสัยดังกล่าว ได้แก่ การเปรียบเทียบคำศัพท์พื้นฐานในหมวดต่าง ๆ เช่นคำเรียกอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย คำเรียกเครื่องมือ คำเรียกธรรมชาติรอบ ๆ ตัวมนุษย์ เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ พระอาทิตย์ เป็นต้น และศัพท์เกี่ยวกับกริยาพื้นฐาน เช่น กิน เดิน นอน นั่ง ยืน พูด ฟัง มอง เป็นต้น คำศัพท์ที่เรานำมาเปรียบเทียบ จะต้องมีความหมายที่คล้ายคลึงกัน นักภาษาศาสตร์เชิงประวัติเรียกว่าคำศัพท์เหล่านี้ว่า “คำร่วมเชื้อสาย” ส่วนคำที่ออกเสียงไม่เหมือนกัน หรือมีความหมายต่างกันมาก จะไม่นำมาเปรียบเทียบ

ในการเปรียบเทียบ นักภาษาศาสตร์จะพิจารณาความคล้ายคลึงของเสียง เช่น เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ว่าคล้ายคลึงกันอย่างเป็นระบบหรือไม่ ถ้าพบความคล้ายคลึงหรือที่เรียกว่าลักษณะปฏิภาคมากพอที่จะเชื่อถือได้ เราก็สามารถสรุปได้ว่าภาษาทั้งสองนั้นเป็นสมาชิกของตระกูลภาษาเดียวกัน หรือในระดับที่เล็กลงมา ก็เป็นสมาชิกของภาษาเดียวกัน(ภาษาย่อย) ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด ความคิดพื้นฐานของข้อสรุปนี้คือ ภาษาทั้งสองนั้นมีเชื้อสายร่วม หรือสืบสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกันนั่นเอง

โดยทั่วไป ถือว่าภาษาไทยเป็นตระกูลย่อยภาษาหนึ่งในตระกูลภาษาจีน ทิเบต ซึ่งภาษาตระกูลจีน-ทิเบตนี้เป็นตระกูลภาษาที่ใหญ่ที่สุดในเอเชีย แบ่งออกเป็น 4 สาขา คือ 1) สาขาภาษาจีน 2) สาขาภาษาไทย 3) สาขาเมี้ยวเย้า 4) สาขาทิเบตพม่า (เรื่องเดช ปันเขื่อนขันธ์, 2531) ยังมีนักภาษาศาสตร์อีกหลายท่านที่ศึกษาภาษาตระกูลไท และจัดให้ภาษาที่พูดอยู่ในประเทศจีน หรือภาษาที่มีความเกี่ยวข้องกับภาษาจีนเป็นสมาชิกในภาษาตระกูลไท เช่น John F. Hurtmann (1986) จัดแบ่งภาษาไทยเฉพาะกลุ่มตะวันตกเฉียงใต้ของ Li Fanggui (1977) เป็นกลุ่มตะวันตกเฉียงใต้ตอนล่าง ตอนกลางและตอนบน กลุ่มตะวันตกเฉียงใต้ตอนล่างนี้ครอบคลุมไปถึงตอนใต้สุดของตะวันตกเฉียงใต้ ของจีน และยังมีนักภาษาศาสตร์ในยุคต่อจาก Li Fanggui อีกหลายท่าน เช่น Marwin Brown (1965), William J. Gedney (1972), James R. Chamberlain (1972) ก็ได้ดำเนินรอยตาม Li Fanggui โดยในการจัดแบ่งภาษาตระกูลไทล้วนมีความเกี่ยวข้องกับภาษาตระกูลจีน หรือเป็นภาษาไทยที่พูดอยู่ในประเทศจีนทั้งสิ้น นักวิชาการ

ภาษาตระกูลไทได้จัดแบ่งภาษาตระกูลไทออกเป็น “กลุ่มไท” โดยรวมภาษากลุ่มไทสยามและลาวไว้ในกลุ่มเดียวกัน และ “กลุ่มไต” รวมภาษาไตยวน ไตใหญ่ ไตจีนไว้ด้วยกัน จากข้อมูลการศึกษาและการจัดแบ่งภาษาตระกูลไทจะเห็นว่าภาษาไทยมีร่องรอยความ สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับภาษาจีนอยู่

ตามทรรศนะของนักวิชาการจีน จัดภาษาไทยอยู่ในภาษาตระกูลจีนทิเบต สาขาภาษาต้งไท สาขาย่อย ภาษาไต) 梁敏, 张均如:1996) และเพื่อยืนยันว่าภาษาไทยจัดอยู่ในภาษาตระกูลจีนทิเบต ตลอดจนการสนับสนุนแนวคิดเรื่องคำศัพท์ร่วมเชื้อสาย เพื่อนำไปสู่ข้อสรุปให้เห็นถึงความสัมพันธ์ว่าเป็นภาษาในตระกูลภาษาเดียวกัน การศึกษาเรื่องคำศัพท์ร่วมเชื้อสายภาษาไทจีนจึงเป็นความสนใจของนักภาษาศาสตร์และนักวิชาการภาษาไทย-จีน มาช้านาน

จากข้อสรุปของนักวิชาการส่วนใหญ่ต่างเชื่อว่า บรรพบุรุษคนไทยสมัยก่อนที่เคยอาศัยอยู่ประเทศจีนตอนล่างเป็นส่วนหนึ่งของชาวเขว่รื้อยเผ่าซึ่งมีภาษาที่ใช้พูดกันจำนวนมาก ทำให้เกิดเป็นภาษาเขว่ถิ่นต่าง ๆ ภาษากวางตุ้งก็เป็นส่วนหนึ่งของภาษาเขว่และมีภาษาถิ่นของภาษากวางตุ้งอีก สาขาภาษาได้แก่ กว่างฝู 9 จีนเหลียน ยงซุน ไกอ่ว้ว ซือยี้ หูสว่า กว๋ฮยง หลอกว่าง และกว๋นป๊าว ซึ่งภาษากวางตุ้งสำเนียงซำมยั๊บที่มีผู้ศึกษาไว้นั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของภาษากวางตุ้งถิ่นกว๋นฝูเท่านั้น ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาเฉพาะภาษาถิ่นดังกล่าวจึงไม่น่าจะเพียงพอที่จะใช้สรุปความสัมพันธ์ของภาษาไทยและภาษากวางตุ้งทั้งหมดได้ หากมีการขยายผลการศึกษาออกไปโดยใช้ข้อมูลภาษาเขว่ถิ่นอื่น ๆ น่าจะอธิบายความสัมพันธ์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ภาษาเหอฝูเป็นอีกภาษาหนึ่งที่น่าสนใจและถือเป็นตัวแทนของภาษากวางตุ้งหรือภาษาเขว่ ถิ่นจีนเหลียน ชาวเหอฝูมีประวัติศาสตร์ชนเผ่ามากกว่า 2000 ปี จักรพรรดิสมัยจีนโบราณก่อนคริสต์ศักราช 214 ได้รวบรวมดินแดนของมณฑลกวางตุ้งและกวางสีเข้าด้วยกัน จากนั้นแยกการปกครองออกเป็น 3 มณฑล ได้แก่ มณฑลหนานหย่า มณฑลกุ้ยหลิน และมณฑลเซียงจุน ซึ่งมณฑลเซียงจุนก็คือที่อยู่ของชาวเหอฝูในปัจจุบัน เมื่อจักรพรรดิจินซื่อจงได้รวบรวมภาคเหนือของจีนเป็นปึกแผ่นประมาณ 214-217 ปีก่อนคริสต์ศักราช จินซื่อจงได้ใช้ทหารกว่า 500,000 คนรบกับคนซื่ออันและปราบพวกคนซื่ออันได้ซึ่งสงครามในครั้งนี้ส่งผลกระทบต่อคนกลุ่มต่าง ๆ ของป่ายเขว่เป็นอย่างมากและต่อมาจินซื่อจงได้แต่งตั้ง 3 จังหวัดเป็นหน่วยงานปกครองภาคใต้ประกอบด้วย จังหวัดกุ้ยหลิน จังหวัดหนานหย่าและจังหวัดเซียงจุน นับตั้งแต่นั้นมาชาวฮั่นที่อยู่ภาคกลางของจีนเป็นจำนวนมากก็อพยพมากว้างซิดตามลำดับ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียนและภาษาในตระกูลภาษากัม-ไทน่าจะมีความสัมพันธ์กัน และเนื่องจากปัจจุบันยังไม่มีผู้ใดที่ศึกษาในประเด็นนี้มาก่อน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาดังกล่าวโดยใช้ภาษาเหอฝูเป็นตัวแทนของภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียน และให้ภาษากัม ภาษาจ้วง ภาษาต้ง ภาษาปู้ยี้ ภาษาไทยเป็นตัวแทนของภาษากัม-ไท เพื่อวิเคราะห์เสียงปฏิกาลในคำศัพท์ที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันอื่นจะนำไปสู่การสันนิษฐานคำร่วมเชื้อสายที่จะช่วยยืนยันว่าภาษาเขว่กับภาษากัม-ไทเป็นภาษาต่างตระกูลที่มีความสัมพันธ์ทางเชื้อสาย

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1.เพื่อศึกษาเสียงปฏิกาลของคำศัพท์ในภาษากัม-ไท(ภาษากัม ภาษาไทย ภาษาปู้ยี้ ภาษาจ้วง) และ ภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียน
- 2.เพื่อหาคำร่วมเชื้อสายจากคำศัพท์ปฏิกาลของคำศัพท์ภาษากัม ภาษาไทย ภาษาปู้ยี้ ภาษาจ้วง และ ภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียน

สมมติฐานการวิจัย

เสียงปฏิภาณของคำศัพท์ภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียนเหลียนกับภาษากัม-ไท มีลักษณะที่เหมือนกันอย่างเป็นระบบและไม่เป็นระบบ โดยเสียงปฏิภาณที่เป็นระบบสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นคำร่วมเชื้อสายแท้ ส่วนเสียงปฏิภาณที่ไม่เป็นระบบสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นคำร่วมเชื้อสายที่น่าสงสัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไทและภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียนในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินวิจัยไว้ 8 ขั้นตอน ได้แก่ การเลือกพื้นที่ การเตรียมรายการคำ การสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา การเก็บและรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์หาคำร่วมเชื้อสาย การจัดหมวดหมู่คำร่วมเชื้อสาย และการแปลความข้อมูล ทั้งนี้เพื่อให้การทำวิจัยมีดำเนินไปอย่างมีระบบระเบียบและได้ผลการศึกษาที่น่าเชื่อถือ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเลือกอำเภอเหอผู้ เมืองจีนเหลียน สาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นตัวแทนของภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียน เนื่องจากภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียนสำเนียงเหอผู้ มีลักษณะเด่นที่ต่างจากภาษาเขว่ถิ่น อื่น ๆ ที่เกิดการเปลี่ยนแปลงไปคล้ายกับภาษาที่อยู่ใกล้เคียงมากขึ้นอันเนื่องมาจากได้รับอิทธิพลจากสำเนียงภาษาเขว่กวางโจว ในขณะที่สำเนียงเหอผู้ยังคงลักษณะดั้งเดิมในภาษาไว้ค่อนข้างมาก ผู้วิจัยจึงจะเลือกนำภาษาเขว่สำเนียงเหอผู้เป็นตัวแทนภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียนในวิจัยนี้

ผู้วิจัยเลือกผู้บอกภาษาจำนวน 2 คน โดยควบคุมตัวแปรทางสังคมได้แก่ เพศชายและหญิง มีอายุ 60 ปีขึ้นไป อาศัย ในอำเภอเหอผู้ สาธารณรัฐประชาชนจีน ประกอบอาชีพเกษตรกรกร ใช้ภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียนสำเนียงเหอผู้ในชีวิตประจำวัน และมีวัยะ ในการออกเสียงครบสมบูรณ์

ภาษา	เพศ	อายุ	ที่อยู่	การศึกษา	อาชีพ
ภาษาเหอผู้	ชาย	68	เหอผู้	ม.6	เกษตรกร
ภาษาเหอผู้	หญิง	70	เหอผู้	ม.6	เกษตรกร

เครื่องมือการวิจัย

ผู้วิจัยนำรายการคำศัพท์ จำนวน 1,228 คำ ไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา ซึ่งมีวิธีการดังนี้

1. ให้ผู้บอกภาษาคูของจริงหรือรูปภาพประกอบการซักถามว่า สิ่งนั้นเรียกว่าอะไร
2. แสดงท่าทางประกอบแล้วถามผู้บอกภาษาว่าผู้วิจัยกำลังทำอะไร
3. ใช้คำถามประกอบการพรรณนาความหมายของคำศัพท์เพื่อให้ผู้บอกภาษาตอบว่าสิ่งที่ผู้วิจัย

หมายถึงนั้นคืออะไร

4. ให้ผู้บอกภาษาเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันให้ผู้บอกภาษาค้นเคยและสามารถเล่าได้

อย่างไม่ชัดเจน เช่น นิทานพื้นบ้าน ประเพณีพิธีกรรมต่าง ๆ ในหมู่บ้าน ผู้วิจัยสังเกตและจดจำคำบางคำ เช่น คำลักษณะนาม คำบอกเวลา คำขยาย เป็นต้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยสร้างรายการคำศัพท์โดยการรวบรวมจากเอกสารและงานวิจัยต่อไปนี้

1. มัฒนา โดเดชะวัฒนา.(2545)การศึกษาศัพท์ปฏิกิริยาระหว่างภาษาจีนกวางตุ้งกับภาษาไทย
2. Li Fanggui. (1976) A Handbook of Comparative Tai

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้นผู้วิจัยได้คำศัพท์พื้นฐานที่จะนำไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาทั้งสิ้นจำนวน 1,635 คำ

ผู้วิจัยนำรายการคำศัพท์และอุปกรณ์ประกอบการสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา โดยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำละ 2-3 ครั้ง จนผู้วิจัยแน่ใจว่าเป็นเสียงใดบ้างแล้วจึงบันทึกด้วยสัทอักษร

ใช้การบันทึกเสียงด้วยเครื่องบันทึกเสียง เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบข้อมูลภายหลัง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1.ผู้วิจัยนำคำศัพท์ภาษาเขว่ฉินเหลียน ภาษากัม ภาษาปู้ยี้ ภาษาจ้วง และภาษาไทย มาคัดเลือกคำที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันเพื่อเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์เพื่อจัดรูปแบบของเสียงปฏิกิริยา โดยคำที่มีเสียงปฏิกิริยากันอย่างเป็นระบบทั้งพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ จะจัดเป็นคำร่วมเชื้อสายแต่คำที่มีเสียงปฏิกิริยาอย่างเป็นระบบเพียงบางส่วนจัดเป็นคำร่วมเชื้อสายที่ น่าสงสัย ส่วนคำที่ไม่มีเสียงปฏิกิริยาหรือมีเสียงปฏิกิริยาแต่ไม่เป็นระบบไม่จัดเป็นคำร่วมเชื้อสายอาจ เป็นคำยืมอันเนื่องมาจากการสัมผัสกับภาษาอื่น

2. รวบรวมคำที่พิสูจน์แล้วว่าเป็นคำร่วมเชื้อสายมาจัดหมวดหมู่ของคำศัพท์ ตามประเภทและชนิดของหมวดคำ ดังที่กำหนดไว้ในการสร้างรายการคำศัพท์ ได้แก่

- 1) คำนาม 2) คำกริยา 3) คำคุณศัพท์ 4) คำวิเศษณ์ 5) คำสันธาน 6) คำบุพบท
- 7) คำอนุภาค (บอกจำนวน) 8) คำลักษณนาม

ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าคำร่วมเชื้อสายทั้ง 5 ภาษาจะปรากฏในหมวดคำใดมากที่สุด น้อยที่สุด หรือในหมวดคำที่ไม่พบคำร่วมเชื้อสาย

3. ในการแปลความข้อมูลจะอธิบายและสรุปผลทางด้านภาษาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และวัฒนธรรม ดังนี้ หลังจากการวิเคราะห์และจัดคำร่วมเชื้อสายแล้ว ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไท กับภาษาเขว่ฉินเหลียนว่ามีลักษณะอย่างไร เช่นภาษาเหล่านี้เป็นภาษาที่พูดอยู่ที่เดียวกันตั้งแต่สมัยโบราณหรือไม่ ยังหลงเหลือคำใดบ้างที่ภาษาเหล่านี้ยังใช้อยู่ในปัจจุบัน และแสดงวัฒนธรรมระหว่างภาษานี้มีความสัมพันธ์กันอย่างไร นอกจากนี้ยังคงสรุปได้ว่าตระกูลภาษาไท-กะได กับตระกูลภาษาจีนทิเบต มีความสัมพันธ์กันอย่างไร

ภาษาเขว่ฉินเหลียนมีคำศัพท์พื้นฐานบางคำที่มีความคล้ายกันกับภาษากัม-ไท หลังจากการวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิจัย 2 วิธีข้างต้นทั้งการเปรียบเทียบคำศัพท์ร่วมและการจัดหมวดหมู่แล้ว แม้ว่าภาษาไทยและภาษาเหอเผี่ยงจะมีวิธีการเขียนและวิธีการอ่านที่ไม่เหมือนกันทั้งหมด แต่คำศัพท์บางคำ ก็มีคำอ่านที่ออกเสียงคล้ายคลึงกันและมีความหมายใกล้เคียงกัน อาจสันนิษฐานได้ว่าบรรพบุรุษของชนชาติไทยบางกลุ่มในสมัยก่อนอาจจะเคยอาศัยอยู่

ประเทศจีนตอนล่าง และเป็นส่วนหนึ่งของชนชาติเขว่ร้อยละ ๕ ต่อมาเมื่อกาลเวลาผ่านไปอาจจะอพยพมาเป็นชนชาติไทยบางกลุ่มในปัจจุบัน

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียนกับภาษากัม-ไท ในด้านคำร่วมเชื้อสายด้วยวิธีวิเคราะห์เสียงปฏิกิริยาของคำศัพท์ทั้ง 5 ภาษา เพื่อจัดรูปแบบของเสียงปฏิกิริยาและสันนิษฐานคำร่วมเชื้อสาย โดยมีสมมติฐานว่าคำศัพท์ของทั้ง 5 ภาษา มีเสียงปฏิกิริยาทั้งที่เป็นระบบและไม่เป็นระบบ เสียงปฏิกิริยาที่เป็นระบบอาจเป็นคำร่วมเชื้อสายที่แสดง ความสัมพันธ์ของภาษาดังกล่าว ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก. การวิจัยครั้งนี้ได้พบคำที่มีเสียงปฏิกิริยาจากคำศัพท์ที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันทั้ง 5 ภาษา จำนวน 198 คำ ดึงนามวิเคราะห์เสียงปฏิกิริยาของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ปรากฏคำศัพท์ที่มีเสียงปฏิกิริยาอย่างเป็นระบบ 157 คำ ที่สันนิษฐานได้ว่าน่าจะเป็นคำร่วมเชื้อสาย ลักษณะของเสียงปฏิกิริยาอย่างเป็นระบบแบบได้ 5 ประเภท ได้แก่

1. หน่วยเสียงพยัญชนะเหมือนกันดังที่ปรากฏในระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียน เนื่องจากระบบเสียงของทั้ง 5 ภาษาต่างก็มีหน่วยเสียงนั้น ๆ ในภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน หน่วยเสียงพยัญชนะ ทั้ง 5 ภาษา เช่น ม้า (ma: ma: ma: ma:)

2. หน่วยเสียงพยัญชนะที่คล้ายคลึงกันบางส่วนในระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วยเสียงพยัญชนะ ทั้ง 5 ภาษา เช่น n n n n k (นี้ ni nai ni: na:i ki)

3. หน่วยเสียงพยัญชนะต่างกันที่ปรากฏระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียน เนื่องจากเสียงที่ต่างกันระหว่างภาษานี้ไม่ได้มีความแตกต่างกันมาก แต่จะมีลักษณะของเสียงบางประการที่เหมือนหรือใกล้เคียงกัน เช่น แดก (ɛ:k - te:k tak thun)

4. หน่วยเสียงสระเหมือนกันที่ปรากฏในระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียน เนื่องจากระบบเสียงของทั้ง 5 ภาษาต่างก็มีหน่วยเสียงนั้น ๆ ในภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน หน่วยเสียงสระ ทั้ง 5 ภาษา เช่น อิม (ɔim ɔim ɔim tik jim)

5. หน่วยเสียงสระที่คล้ายกันบางส่วนในระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียน เช่น สุข (suk ɬuk ɬuk ɬok ɬok)

ข. จากการวิเคราะห์คำศัพท์ของทั้ง 5 ภาษา จำนวน 1,635 คำ พบว่ามีคำศัพท์ที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันจำนวน 1,260 คำ คำศัพท์ 1,260 นี้มีเสียงปฏิกิริยาทั้งที่เป็นระบบและไม่เป็นระบบ โดยคำที่มีเสียงปฏิกิริยาเป็นระบบมีทั้งหมด 157 คำ ซึ่งอาจคำสันนิษฐานได้ว่าเป็นคำร่วมเชื้อสาย แบ่งเป็นคำร่วมเชื้อสายแท้และคำร่วมเชื้อสายที่น่าสงสัย คำร่วมเชื้อสายแท้ คือคำที่มีเสียงปฏิกิริยาอย่างเป็นระบบทั้งพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ จำนวน 96 คำ และคำร่วมเชื้อสายที่น่าสงสัยมี 61 คำคำที่มีเสียงปฏิกิริยาอย่างเป็นระบบจำนวน 41 คำ

1. เมื่อเปรียบเทียบคำศัพท์ที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันแล้วพบว่าคำศัพท์ทั้ง 5 ภาษามีเสียงปฏิกิริยาที่เป็นระบบและไม่เป็นระบบ คำที่มีเสียงปฏิกิริยาเป็นระบบมีทั้งหมด 198 คำสันนิษฐานได้ว่าเป็นคำร่วมเชื้อสาย แบ่งออกเป็นคำร่วมเชื้อสายแท้ที่มีเสียงปฏิกิริยาเป็นระบบทั้ง เสียงพยัญชนะ เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ จำนวน 96 คำ และคำร่วมเชื้อสายที่น่าสงสัยที่มีเสียงปฏิกิริยาอย่างเป็นระบบเพียงบางส่วนจำนวน 61 คำ นอกจากนี้คำที่มีเสียงปฏิกิริยาแต่ไม่เป็นระบบเลยอาจเป็นคำยืมมี 41 คำ

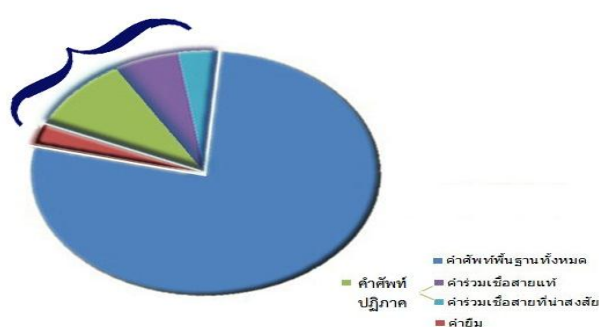
นอกจากนี้คำร่วมเชื้อสายแท้ทั้ง 96 คำ ยังสามารถนำมาจัดประเภทตามหมวดคำได้เป็น 5 หมวด ดังแสดงไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ประเภทของคำร่วมเชื้อสายแท้จำแนกตามหมวดคำ

ลำดับ	ประเภทของหมวดคำ	จำนวนคำร่วมเชื้อสายแท้ (คำ)	คิดเป็นร้อยละ
1.	คำกริยา	41	42. 70
2.	คำนาม	34	35. 41
3.	คำคุณศัพท์	12	12.5
4.	คำบอกจำนวน	7	7.30
5.	คำบุพบท	2	2.08
	รวม	96	100

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า คำร่วมเชื้อสายแท้อยู่ในหมวดคำกริยามากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 42. 70 รองลงมาคือหมวดคำนามคิดเป็นร้อยละ 35.41 และหมวดคำบุพบทน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 2.08

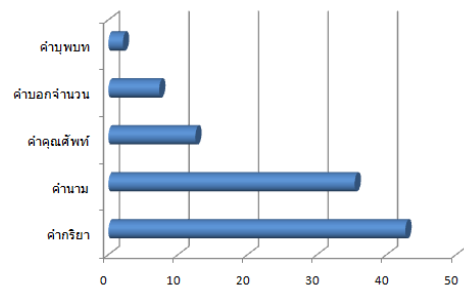
จากการศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 1,635 คำพบคำศัพท์ปฏิกาคหรือคำศัพท์ที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันจำนวน 198 คำ ในจำนวนเหล่านี้มีคำศัพท์ที่มีเสียงปฏิกาคอย่างเป็นระบบที่สันนิษฐานได้ว่า อาจจะเป็นคำร่วมเชื้อสายมีจำนวน 157 คำ โดยคำที่มีเสียงปฏิกาคอย่างเป็นระบบทั้งพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์จะเป็นคำร่วมเชื้อสายแท้จำนวน 96 คำ ส่วนอีก 61 คำที่เหลือมีเสียงปฏิกาคเป็นระบบเพียงบางส่วนจะเป็นคำร่วมเชื้อสายที่น่าสงสัย ดังแสดงไว้ในแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 คำร่วมเชื้อสายของภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียนและภาษาถิ่น-ไท

นอกจากนี้คำร่วมเชื้อสายแท้จำนวน 96 คำ ยังสามารถจำแนกหมวดหมู่ตามประเภทของหมวดคำได้เป็น 5 หมวด ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำบอกจำนวน และคำบุพบทโดยหมวดคำกริยามีมากที่สุดจำนวน 42 คำ คิดเป็นร้อยละ 42.7 รองลงมาคือหมวด คำนามจำนวน 34 คำ คิดเป็นร้อยละ 35.41 และหมวดคำบุพบทพบน้อยที่สุดจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.08 ซึ่งสามารถ

แสดงเป็นแผนภูมิเปรียบเทียบเพื่อความชัดเจนในการจำแนกหมวดคำดังนี้

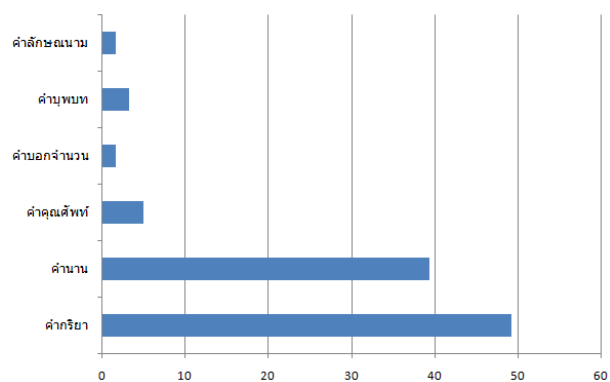

แผนภูมิที่ 2 คำร่วมเชื้อสายจำแนกตามหมวดคำ

2. นอกจากการจำแนกประเภทของคำร่วมเชื้อสายแท้แล้ว ผู้วิจัยพบคำที่น่าสงสัยน่าจะเป็น คำร่วมเชื้อสายน่าสงสัยมีจำนวน 61 คำร่วม การจำแนกประเภทของคำร่วมเชื้อสายน่าสงสัย

ตารางที่ 2 ประเภทของคำร่วมเชื้อสายน่าสงสัยจำแนกตามหมวดคำ

ลำดับ	ประเภทของหมวดคำ	จำนวนคำร่วมเชื้อสาย (คำ)	คิดเป็นร้อยละ
1.	คำกริยา	30	49.18
2.	คำนาม	24	39.34
3.	คำคุณศัพท์	3	4.95
4.	คำบอกจำนวน	1	1.63
5.	คำบุพบท	2	3.27
6.	คำลักษณนาม	1	1.63
	รวม	61	100

แผนภูมิที่ 2 คำร่วมเชื้อสายน่าสงสัยจำแนกตามหมวดคำ

อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยนี้ได้ศึกษาคำศัพท์ปฏิกิริยาและคำร่วมเชื้อสายระหว่างภาษากัม – ไท กับภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียน (เหอฝู่) และเปรียบเทียบวิทยานิพนธ์ของมัตนา โตเคชะวัฒนา (2545) การศึกษาคำศัพท์ปฏิกิริยาและคำร่วมเชื้อสายระหว่างภาษา กวางตุ้ง กับภาษาไทยแล้ว พบว่า

1. วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยเลือกภาษาเขว่ถิ่นจีนเหลียน นตัวแทนของภาษาเขว่เป่(เหอฝู่)และภาษาไทย ภาษาจ้วง ภาษาปู้ยี้และภาษากัมเป็นตัวแทนของ ภาษากัม-ไท ซึ่งทำให้การเปรียบเทียบมีความละเอียดและชัดเจน มากกว่า

2. ผู้วิจัยรวบรวมคำศัพท์จาก *A Handbook of Comparative Tai* ภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชนกัม-ไท (จ้วง-ต้ง)รายการคำศัพท์ และ A Study of Lexical Correspondences Between Cantonese and Thai ซึ่งมีความ หลากหลายกว่า และผู้วิจัยจัดระเบียบคำตามวิธีการของ หลี่ ฟิง กุ้ย แต่มัตนา โตเคชะวัฒนา จัดลำดับคำตามการ ออกเสียง

3. ผู้วิจัยนอกจากจะศึกษาเสียงปฏิกิริยาแล้วยังได้จัดระบบของเสียงปฏิกิริยาเพื่อพิสูจน์คำร่วมเชื้อสายและ คำยืมระหว่างภาษา 5 ภาษาด้วย ซึ่งละเอียดและชัดเจนกว่า มัตนา โตเคชะวัฒนา ที่ศึกษาเฉพาะคำศัพท์ปฏิกิริยา ระหว่างภาษาไทยกับภาษาเขว่ถิ่นกวางโจวและฮ่องกงเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

1. เปรียบเทียบระบบเสียงปฏิกิริยาทั้ง 5 ภาษาอย่างละเอียด
2. ศึกษาวิธีการแบ่งแยกคำร่วมเชื้อสายกับคำยืมที่มีเสียงปฏิกิริยาของทั้งห้าภาษา
3. วิเคราะห์คำร่วมเชื้อสายของทั้ง 5 ภาษา โดยนำคำที่สืบสร้างจากเสียงดั้งเดิมมาเปรียบเทียบเพื่อให้เห็น ความสัมพันธ์ทางเชื้อสายของทั้ง ห้าภาษาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
4. นำคำศัพท์ปฏิกิริยาเหล่านี้ไปศึกษาภาษาอื่น ๆ เพื่อให้ทำความเข้าใจความสัมพันธ์ทาง เชื้อสายได้ ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นเพื่อประโยชน์ต่อการศึกษาภาษาถิ่นของจีนในด้านภาษาศาสตร์

เอกสารอ้างอิง

มัตนา โตเคชะวัฒนา. (2545). การศึกษาคำศัพท์ปฏิกิริยาและคำร่วมเชื้อสายระหว่างภาษาจีนกวางตุ้งกับภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญา

อักษร ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์. (2531). ภาษาถิ่นตระกูลไทย พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมพงษ์ วิทศักดิ์พันธุ์. (2550). การศึกษาภาษาไทยและภาษาไทเปรียบเทียบ. งานวิจัยภาควิชาภาษาไทย คณะ

มนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Li Fanggui. (1977). *A Handbook of Comparative Tai*. Hawaii : University of Hawaii Press.